

[Vagn Bro.]

overordentlige Myndighed, man har lagt i den tredje Statsmagts, Domstolenes, Haand, paa den Maade, som efter min Mening bør være den rette: at man ogsaa imødekommer de Krav, der stilles af Folkerepresentationen. Naar man paa et Omraade, som i høj Grad berøres af denne Forespørgsel, nemlig Værnet for vore unge Kvinder, fra Rigsdagens Side med overvældende Flertal har sat en Straf af indtil 12 Aar, saa ser jeg ikke rettere — og jeg haaber, jeg ikke har opfattet den højtærede Minister forkert, for har jeg opfattet den højtærede Minister, saaledes som jeg mente, jeg kunde, er det en Betyggelse for mig —, end at hvis Domstolene ikke helt vil kunne gaa ind i den Tankegang, som var Folkerepresentationens, saa kan der blive Spørgsmaal om, at Rigsdagen fastsætter en højere Minimumsstraf, altsaa skærper Straffen. Straffeloven som saadan er stærk nok, de 12 Aar staar der kraftigt og tydeligt som en alvorlig Trusel, men det maa da ogsaa være saaledes, at den Myndighed, der skal udmaale Straffen efter Loven — Loven med den vide, men ogsaa med den høje Strafferamme —, udmaaler den i Befolkningens Aand. Jeg tillader mig at sige dette, fordi jeg har Indtrykket af — selv om jeg meget nødig vil give Udtryk for Mistillid over for den danske Dommerstand, der staar som en efter min Mening retfærdigt arbejdende og ubestikkelig Stand —, at Dommerstanden som Korporation betragtet ikke accepterer dette, som jeg synes maa være det rigtige: at i haarde og alvorlige Tider kan man ved den Korrespondance, der maa være mellem de øverste Instanser, hæve Straffen; saa kan man maaske til andre Tider med Rimelighed sænke den. I Forbindelse med, hvad jeg har sagt om, at Straffeloven er streng nok, naar den bruges efter sin Hensigt, vil jeg blot have Lov til at yde min Tilslutning til, at man i hvert Fald alvorligt drøfter de nye Forslag, som den højtærede Minister har nævnt med Hensyn til Kastration og Sterilisation. Jeg gør kun denne Bemærkning for mit eget Vedkommende, men jeg tror, at det vil være et stærkt og virksomt Middel netop mod den Gruppe af Forbrydere, her er Tale om.

Men saa vil jeg endelig ogsaa sige — og det skal være det sidste —, at naar Befolkningen stiller Kravene om en fast og

konsekvent Optræden over for de grove Forbrydelser, saa bliver det ogsaa nødvendigt, at man giver de Myndigheder Midler i Hænde, som i første Instans skal oplære disse. Det maa vist være mig tilladt i Dag at sige, at hvad man end mener om Dødsstraffen, saa er der Tryghed her i Landet. Det kan jeg roligt sige, thi hele den Gruppe af arbejdende Opdagere — det skal ogsaa lyde her fra Rigsdagen —, hele den Gruppe af Folk, der arbejder haardt ude i Marken, de har i Dag skaffet Tryghed for alle de grove Forbrydelser, der er forefaldet i de sidste Aar, idet alle de paagældende sidder under Statens Laas og Slaa. Det skal imidlertid siges til Støtte for det Arbejde, der udføres i Kriminalpolitiet, at her er et Omraade, hvor der maaske kunde være Grund til yderligere at drøfte Spørgsmaalet om en stærkere Myndighed for de paagældende.

Jeg maa maaske lige gøre den Bemærkning derom, selv om det ikke vedrører Straffeloven — der bliver maaske senere Lejlighed til at drøfte det, naar et privat Forslag om Ændring af Retsplejelovens § 780 kommer til Behandling —, at det er dog et Spørgsmaal, om man ikke til den Tid eller ved en anden Lejlighed endnu en Gang skulde optage Diskussionen om Retsplejelovens § 807, 3die Stykke, den Bestemmelse, der gaar ud paa, at man, i hvert Tilfælde, man udspørger en sigtet, skal gøre denne opmærksom paa, at han ikke behøver at svare. Jeg ved meget vel, at denne Bestemmelse, hævdunden, uden Tvivl virker fortræffeligt i England, hvorfra vi i Virkeligheden har hentet den. Jeg er derimod ikke helt sikker paa, at den virker efter sin Hensigt herhjemme. Jeg vil gerne erkende, at jeg for mit eget Vedkommende ikke er saa ængstelig ved den, jeg ser dens store Fordel paa mange Punkter, men den betyder, at de Folk, der netop skal ud i Marken, og for hvem det at fejle i de første Skridt kan komme til at betyde Vanskeligheder i de efterfølgende, Gang paa Gang mødes af Haan fra de paagældende, der klart og tydeligt og staaende paa Lovens Grund siger: Vi behøver jo ikke at udtale os. Jeg er klar over, at der er vægtige Grunde for denne Paragrafs Bibeholdelse, men jeg vil dog gerne ved denne Lejlighed antyde, at jeg vilde anse det for rimeligt, om vi ogsaa fik Lejlighed til at drøfte det Spørgsmaal.